

வெளிநாடுகளில் வாழும் சமூகத்தைப் பற்றாலும் முடிந்தவரை இந்தியனாக வாழ்ந்து காட்டுகிறான். நம் மண்ணின் கலாச்சாரத்தை விட்டு விலகுவதில்லை. ஆனால் அங்கு இருக்கும் வரை அவர்களின் பழக்க வழக்கங்களால் பாதிக்கப்படுவது உண்மை. ஆயினும் அவர்களின் பண்பாட்டுக் கலாச்சாரத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. மலேசிய நாட்டுக் கலாச்சாரங்கள் எங்கையோ போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. நாம் இப்பொழுதுதான் வெளியூலகத்தை நின்கைக்கத் தொடங்கியிருக்கிறோம். அவர்களோடு ஒப்பிடும்போது நாம் குழந்தைகளாக உள்ளோம் என்று நின்கைக்கத் தோன்றுகிறது.

பதினெட்டு வயது வரையில் குழந்தைகளைத் தங்கள் பாதுகாப்பில் வைத்திருக்கும் பற்றோர் பின்னர் அவர்கள் விருப்பம்போல வாழவிடுகிறார்கள். அவர்கள் வாழக்கையில் தலையிடுவதில்லை. திருமணம் போன்ற சடங்குகளில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை. பிடித்தமானவர்களுடன் வாழ்கிறார்கள். பிடிக்காதபோது விலகிக்கொள்கிறார்கள். தங்களுக்குப் பிறந்த குழந்தைகளைப் பற்றிக் கவலைகொள்வதில்லை. இத்தகைய சிந்தனைகளை வாஸந்தியின் நாவல்கள் வெளிபடுத்துவதில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

“நமது நாட்டில் திருமணத்தை ஆயிரங்காலத்துப் பயிர் என்றனர். ஆனால் மலேசிய நாடுகளில் ஐந்தாண்டுவரை ஒரு திருமணம் நீடிப்பது அரிதாகவே உள்ளது. திருமணமே செய்துகொள்ளாதவர்க்கு தனி குடியிருப்புகளே ஜெர்மனியில் உள்ளன. இங்கு நமது நாட்டில் திருமணம் செய்யாதவர்களுக்கு வாடகை வீடு கிடைப்பது அரிது. ஆறுமாதம் ஒரு வருடம் எனக் குடும்பம் நடத்துபவர்களும் உண்டு. இது காஸ்மாபாலிடன் நகரங்களில் நடப்பெறுகிறது.” (மார்சிய சிந்தனை: எல். ஜி. கீ. தானந்தன்: ப:102) என்பதுபோல அவரது நாவல்களில் வெளிநாட்டுக் கலாச்சாரங்கள் விளங்குவதைக் காணலாம். ‘காதலனும் வானவில்லில்’ மீரா அமெரிக்காவில் பிறந்துவளர்ந்த தமிழ்ப்பெண். அவள் பற்றோர் திடீரென்று இந்தியாவிற்கு-தமிழகத்தில் சின்னக்கைக் குழந்தை துவந்து அவளையும் அவள் தம்பி மகேஷ்யையும் அங்குள்ள பள்ளியில் சேர்த்தனர். எதையும் வெளிப்படையாகவும் உண்மையாகவும் பேசும் பழக்கம் பிடிவளர்த்த திருந்தனர். அமெரிக்கப் பிரஜைகளாக வளர்ந்த திருந்த அவர்களால் இந்திய கலாச்சாரத்தைக் கற்கும் இரக்கப் பிடிக்கவில்லை. ஏன் இங்கு அழைத்துவந்தீங்கள் என்று கேள்விகேட்டுத் துளைத்தனர். தாய்-தந்தையர் இந்தியா நமது நாடு இங்குதான் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லி சமாதானப்படுத்தியிருந்தனர். அமெரிக்கர்களைப் போல உயரமாகவும் சமீபிப்பாகவும் வளர்ந்த திருந்த மீரா இந்தியப் பெண்களைவிட அறிவில் மூதிர்ச்சிபெற்றவளாக விளங்கினாள். சின்னக்கைக் குடிவந்ததும் கும்பகோணத்திலிருந்து அவள் தாத்தா பாட்டி அத்தனை ஆகியோர் வந்த திருந்தனர். பாட்டிகதை சொல்வதையும் பாட்டியும் தாத்தாவும் எப்பவும் ஒருவரை ஒருவர் பிரியாமல் இருப்பதையும் பாரக்க அவளுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படிகிறது. அமெரிக்காவில் இப்படியெல்லாம் வயதானவர்களைச் சேர்த்துப் பார்க்க முடியாது. அறுபது ஆண்டுகள் ஒன்றாக சேர்ந்து வாழும் தம்பதிகளை இங்குதான் பார்க்க முடியும். இதனை வாஸந்தி

“அமெரிக்காவிலிருந்து குடிபெயர்ந்து இந்தியாவிற்கு வந்த புதிதில் மீராவிற்கு ஏற்பட்ட ஆச்சரியங்களில் முக்கியமான ஆச்சரியம் இந்த ஜோடி நியாயர்கள் கில் அவர்கள் வீட்டுக்கு அருகில் பிங்கா இருக்கும். அதைக் கடந்து தினம் பள்ளிக்கூடச் செல்லும் போது அங்கங்கே இருக்கும் பெஞ்சுகளில் வயதானவர்கள் தனித்தனியாக அமர்ந்து சினிமாவைத் தவிர்த்து வயிற் காய்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். உலர்ந்து

அறிமுகப்படுத்தும் போது 'அவர் மீ ராவின் தந்தை ஸ்ரீ னியதைத் தெரியும்'. அவர் மீ ராவால் தான் இந் தியாவாக வந்தான்' என்று சொன்னதும் மீ ராவினால் பரிந்துகொள்ள முடிகிறது. பதினெட்டு வயதாகிவிட்டால் போதும் வீட்டை விட்டுப் பணிகள் கிளம்பிவிடும்வார்கள் என்பதுதான். மீ ரா நரேடியாகத் தன் தந்தையிடம் ஏன் இந் தியாவிற்கு அழைத்துவந்தீர்கள். நாகராஜன் சொன்னது உண்மையா? என்று கேட்கிறார். அவர் ஒத்துக்கொள்கிறார். "உனக்கு வயது ஏற ஏற அந்தக் கலாச்சாரத் திலே நேத்து உன்னகைக் காப்பத் தணம்னு தோணிப்போச்சு" (மலேது:ப:66) என்கிறார்.

இந் தியா வந்ததிலிருந்து அவள் பார்த்த சந்தித்த முகங்கள் பொய் முகங்களாக இருந்ததால் இந் தியா எப்படி பாதுகாப்புத் தரும் என்று நினைக்கிறாள்." கல்யாணமாகாதவளையும் ஏசுகிறார்கள். விவாகரத்தானவரையும் ஏசுகிறார்கள். வம்பு பசும் பெரியவர்களின் கண்ணில் மண்ணைத் திவும் இளைஞர்கள் - பொய்கள், ஏமாற்றல்கள் - வரக்க வித்தியாசங்கள், ஜாதிவித்தியாசங்கள், முருகசேனை ஒரு நாள் சோபாவில் உட்கார்த்திப் பசினதற்கு அம்மா கய்யோ கறையோ என்று கத்தினாள். திடீரென்று அத்தை பாட்டி நினைவு வந்தது. சரிய வளிச்சம் போல இருப்பவர்கள் கட்டமகன் காதலித்தப் பண்ணை வறே ஜாதி என்பதால் ஏற்கவில்லை. எத்தனை கருணையற்ற சமீகம் இது-இது எப்படி பாதுகாப்பான இடம்?" (மலேது:ப:68)

என்று நினைக்கிறாள். அதற்கறே அவள் தோழி மீ நாட்சி ஒரு நாள் 'கெட்டுக்கெர' பாரட்டிக்கு அழைத்துச் செல்கிறாள். அங்கு மீ ராவிடம் மோசமாக நடந்துகொள்கிறான் மீ நாட்சியின் தோழன். அவனிடமிருந்து தப்பித்து வந்துவிடுகிறாள். ஆயினும் 'நீ அமெரிக்காவில் வளர்ந்தவ' என்று கத்திக் காட்டியதை அவளால் ஏற்றுக் கொள்ள முடிய வில்லை. 'அங்கே வளர்ந்ததால் மானம் கெட்டவளாக இருப்பேன்' என்று நினைத்தானா? என்று மனதில் அவனைத் திட்டிக்கிறாள். அத்துடன் "அமெரிக்காவாக இருந்தால் கோர்ட்டுக்கு இழுத்திருப்பேன். நஷ்ட ஈடு வாங்கியிருப்பேன். இஷ்டமில்லாதவளை பலவந்தப்படுத்தினா அது கரிமினல் குற்றம்" (மலேது:ப:123) என்று பதினமூன்று வயது மீ ரா பசியது அமெரிக்க வளர்ப்பு என்பது கவனிக்கத் தக்கது. இந் தியாவை விட்டுப் போக வண்டும் என்று விரும்பிய அவளுக்கு அவள் தந்தை,

"இந்த ஒரு சம்பவத்தினாலே உனக்கு இந் தியா வறொத்துப் போச்சா?" இதனை விட பயங்கர விஷயங்கள் அமெரிக்காவிலே நடக்கிறது. நீ பதினாறு வயதிலே பார்த்த அமெரிக்காதான் நிஜம்னு நினைக்காதே மீ ரா. அத்தோடு இந் திரண்ட வரஷ அனுபவத்தை வசீசு இந் தியாவை எடப்போடாதே" (மலேது;ப:147) என்கிறார். ஆயினும் இங்கு அம்மாவைக் கத்திரியாமல் மகளும் மகளாக கத்திரியாமல் அம்மாவும் பொய் என்னும் முகத்திரையிட்டு ஒருவரையொருவர் ஏமாற்றிக்கொள்வதை வறொக்கிறாள். கணவனுக்குத் தெரியாமல் மனைவி இன்னொருவரிடம் உறவு வதைத்துக் கொண்டு வாழ்வது இதையெல்லாம் அவளால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

"இதையப் பற்றி எரிக்கிறகு (அமெரிக்க சிநகீதன்) எழுதவண்டும் என்று தோன்றிற்று. எரிக்கின் அம்மாவிற்கு வறே ஓர் ஆண் சினகேம் ஏற்பட்டபோது, அவனுடைய தந்தை அவளை விவாகரத்து செய்தார்." அவர்கள் பிரிந்துபோனது எனக்கு வருத்தமாக இருந்தாலும் வறே வழியில்லை என்று எனக்குத் தெரியும்." என்றான் எரிக்க பதினான்கு வயதில்" (மலேது:ப:95-96) அதுபோல நாற்பதுவயதுக்கு மலே இங்கு கல்யாணம் செய்யப் போவதைச் சொல்வதற்குக் கிச்சப்படுவதையும் நினைத்து அதிசயத்தாள். தனது நடன ஆசிரியை லலிதாங்கி காதல் கல்யாணம் செய்வதை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை.

அவள் காதலன் இருபது வருஷம் கழித்து அமெரிக்காவிலிருந்து வந்து திரும்பினால்
செய்துகொள்ளவிரும்புபததைத் தெரிவித்தபோது அப்போதும் சமீபத்தில் அவள்
கூடும் பத்தார். ஆனால் லலிதாங்கி காதலனைத் திரும்பினால் செய்து கொள்ள
சமீபத்தில் கிறாள்.

” அவர் கட்டேடதும் நீ ஒப்புத்துட்டியான்து என தங்கச்சி பழிக்கிறா.
ரோசங்கட்டவங்கரா. எனக்கொண்ணும் அப்படியெல்லாம் தோணலலே. அவரோட
இருக்கும் போது எனக்கு சந்தோசமா இருக்கா. ரோசப்பட்டு நா எதுக்கு அதைப்
பாழாக்கிக்கணும்? அவ்வநல்லபடியாக கல்யாணம் கட்டிக்கிட்டீயாச் சௌகரியமா
இருக்கா. எனக்கு நாற்பத்து மட்டும் வயசிலே வாழ்க்கை அமைஞ்சா என்னங்கறனே.? ”
(மலேது:ப:140)

“அமெரிக்காவில் இருந்தவரை அவளுக்கு டேட்டிங் செல்ல வயதாகியிருக்கவில்லை.
அவள் சினைத்தெல்லாம் பிறந்தநாளிலிருந்துகள், கோடகைக்காலகடம்ப விரும்புதுகள்.
விளையாட்டும் பாட்டும் ஆட்டமும் சாப்பாடாமாகப் பொழுது பறக்கும். சாதாரணமாக
அம்மாகக் கொண்டுவிடுவார்கள் ” (மலேது:ப:112)

இப்படி பதினாறு வருஷம் வரை அமெரிக்காவில் இருந்து அமெரிக்க கலாச்சாரத்துடன்
ஒன்றிப்போயிருந்தாள் என்பதையும் இந்தியாவிற்கு குடிபெயர்ந்ததால் இந்திய
கலாச்சாரங்களுடன் ஒன்றமுடியாமல் தவித்தாள் என்பதையும் காதலனும் வானவில்
காட்டுகிறது.

“சந்தியா” நாவலில் தாய்-தந்தையின் கண்பிப்புப் பிபிக் காமல் நார்வெயிலுள்ள சர்வகலா
சாலையில் மலேபிப்புப் பிப்புபுறக்காக செல்கிறாள். மூதலில் இரண்டு மாதகோடகைக்
காலப்பிற்சி வகுப்புப் பிப்பு மலேமும் இரண்டு ஆண்டு மலேபிப்புப் பிபிக்
ஆசைபுட்கிறாள். நல்ல அறிவும் துணிச்சலும் கொண்ட சந்தியா பில்லியிலிருந்து
தனியாக விமானத்தின் மூலம் நார்வெயிலுள்ள சர்வகலா சாலையைக் குச்செல்கிறாள்.
விடுதியில் தங்கியிருந்த அவள் அமெரிக்காவிலிருந்தும் துருக்கி போன்ற ஐரோப்பிய
நாடுகளிலிருந்தும் இலங்கையிலிருந்தும் பிப்புபுறக்காக வந்திருந்த பலதேச
ஆண்களையும் பெண்களையும் காண்கிறாள். அவளைத் தவிர மற்ற பெண்கள்
ஓவ்வொருவரும் ஓவ்வொரு ஆண்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு உல்லாசமாக
இருப்பதைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படுகிறாள். இந்தியாவதைத் தவிர பிறநாடுகளில்
இருப்பதையொருவயதுப் பெண் தனித்து வாழ்வதில்லை. ஆண்டு சேர்ந்து
வாழ்கின்றனர். அவர்களைத் தவறாக நினைப்பதில்லை. தன்னுடன் தங்கியிருக்கும்
சுந்திர அமெரிக்காவிலிருந்து வந்திருக்கும் ஜூலி மூதலில் ஜான் என்பவனுடன்
இரண்டு வருடங்கள் சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தபின் அவனைப் பிபிக் காமல் ஹனென்றி
என்பவனுடன் சூறறிக் கொண்டிருந்தாள். இருப்பதையொருவயதுப் பெண்ணான சந்தியா
இதுவரை எந்த ஆண்ணொடும் தொடர்பு இல்லாது என்பதைக் கேட்டு அதிசயக்கிறாள்.
ஜூலி மூலமாக அமெரிக்கக் கலாச்சாரத்தை ஓரளவு அறிந்துகொள்கிறாள். ஜூலியின்
காதலன் ஜான் சந்தியாவிடம் பேசும்போது, “நானும் அவளும் இரண்டு வருடங்களாகக்
காதலர்களாக இருந்தோம்” என்கிறான். ‘பிறகு என்ன ஆயிற்று என்கிறாள்’ சந்தியா.
அதற்கு அவன் “எங்கள்குள்ளு ஒத்துப்போகவில்லை. பிரிந்தோம். இரண்டு
வருஷங்கள் சேர்ந்து வாழ்ந்த பிறகு”. “அவளுக்கு இன்னும் திகைப்பு அடங்கவில்லை.
ஜூலியின் வயதுதான் இவனுக்கும். இரண்டு வருஷங்கள் என்றால் பதினெட்டு

வயசிலயே கல்யாணமாகாத தம்பதிகளாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்.” (சந்தியா: ப: 65) அவள் திகைப்பு அடங்கவில்லை.

ஆஸ்லோவிற்கு அருகிலுள்ள ஜோன்ஸ்வான் ஏரிக் குச்சு சந்தியாவை ஜூலி அழைத்துச் செல்கிறாள். ரயிலில் சின்னறால் கட்டணம் அதிகம் என்பதால் ரயிலில் செல்லாமல் நடந்து சின்றபோது ரயில் ஓட்டுபவன் வந்து அமரங்கள்” திரும்பி வரும்போது ரயிலைப் பிடியுங்கள் என்று உடைய கஸ்டுகளாக என் கபினில் உட்காருங்கள்”. என்று சொன்னபோது யார் அவன்? என்றால் ஜூலி. திரியாது என்கிறாள் சந்தியா. பெரபை பார்த்தால் இந்தியனாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் நார்வீஜிய பாஷையை சல்பமாகப் பசுகிறான் என்று சொல்கிறாள். திரும்பிப் போகும்போது நமக்கு ஃப்ரீ ரடைக் கொடுக்கிறேன் என்கிறானே? என்று ஜூலி சொன்னதும் “போய்த்தான் பார்க்கிறது!” என்று சந்தியா சிரிக்கிறாள்.. இந்தியாவில் இப்படியெல்லாம் சய்ய எனக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது!” என்கிறாள். ஏன் என்று ஜூலி கட்டேடதும் “ஏன் அங்கு சொஸ்டைடியே வேறே! மூதலாவது ரயில் ஓட்டுவன் இப்படி வழியில் போற பண்ணைப் பார்த்து என் காபினுக்கு வந்து சவாரி சய்யுங்கள் என்று கப்பிடமாட்டான். இரண்டாவது அப்பிக் கப்பிடப்பட்டுப் பண்ணையும் சின்னறால் தவறாகப் பசுவார்கள். பண்ணையும் சல்பமாகப் போய் விடமாட்டார்கள்.” (மலேது:ப:69) “போனால் என்ன தப்பு என்று கட்டேக்கிறாள் ஜூலி. தப்பொன்னும் இல்லதான். வழக்கமில்லை” என்று சொல்கிறாள் சந்தியா. அப்போது ஜூலி தன்குடும்பத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறாள். அது அவள்குடும்பக் கதையாக மட்டுமின்றி அமெரிக்க கலாச்சாரமாக இருப்பதை ஆசிரியர் நமக்கு உணர்த்துகிறார். அதனைப் பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுகள் மூலம் அறியலாம்.

“நான் சின்னவளாயிருந்தபோது எங்கள் வீட்டில் நிறைய பிக்னிக் குக்குப் போவோம். பாவம். என் தம்பிக்கும் என் தங்ககைக்கும் அந்த அதிர்ஷ்டம் இல்லவே!” “ஏன் அங்கம் மாவாக்கு வாழ்க்கையில் மூன்னறேணும் னு வறெவந்து விட்டது. எங்களாகக் காக்க நரேம் ஒதுக்க முடியில்லவே!” “எப்படி அதிகப்படியாக சம்பாதிப்பது என்பதில் தான் அம் மாவாக்குக் குறி. எங்களையே சளகர்யமான வாழ்க்கை காக்க தான் உழகைக்கிறாளாம். வீட்டு வேலை எல்லாவற்றிற்கும் மவெதின் வாங்கிப் போட்டிருக்காள். என் தம்பிக் கேட்காமலயே விளையாட்டுச் சாமானங்கள். நான் கட்டேகாத வேண்டாத பிரஸ்கள். அதனை கட்டிக் காரிக்கு ஒரு விஷயம் மட்டும் திரியாது. எங்களக்கு இதெல்லாம் வேண்டாம். அம்மாதான் வேண்டும்! ஒரு விஷயம் சொன்னால் உனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும். எங்கள் வீட்டில் நாங்கள் எல்லாருமாகச் சரேந்த கர்ப்ப போட்டோ கிடையாது. ஏன்னறால் அம் மாவாக்கு நரேமில்லவே!” அப்பா இல்லையா என்று சந்தியா கட்டேட்போது “அப்பா இருக்கிறார். நல்லவேளை அவருக்கு அம்மாவைப் போலப் பரோசை கிடையாது. எங்களாகக் காக்க தான் ரொம்பப் பொறுமையாக அம்மாவுடன் சரேந்து இருக்கிறார் என்று நினகைக்கிறேன். நானும் என் தங்கையும் தனித் தனியாக வேறே ஊரில் இருக்கிறோம். என் தம்பியை நினதை தால் தான் கஷ்டமாக இருக்கிறது. வீட்டில் இருக்கும் வரை அம்மாவையே பிரியம் வேண்டமா? அம்மாவாக்குப் புரிவதில்லை. உங்களாகக் காக்க தான் உழகைக்கிறேன் என்கிறாள். இந்த சளகரியம் எல்லாம் எனக்கு வேண்டாம். நீயே அனுபவி என்று நான் பதினாறு வயசில் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி விட்டேன். என் தங்கை பதினாறு வயதிலே கிளம்பி விட்டாள்” தனியாக எப்படி இருக்க முடியும்? செல்வாக்கு என்ன சய்ய வீர்கள்? என்று சந்தியா கட்டேட்போது, ஏதாவது பாரட்டமை வேலை கிடைக்காமல் போகாது. வீட்டிலிருந்தும் செல்வாக்குக்

